

שם

משמעות

יום הCONFIRMATION

א' נזיר ים נידוי
ב' נזיר גזירות

רב יה"כ

במדרש **(בר' פ' י"א)** מעשה דחית שקנהdag לסתודה. וכماן המנוג לאכול דגים בסעודה זו. ופירוש **כך אבוי אדמור'** ציל כי מושנים ברואים שבמים שאין גורדים ממקומם בראיהם, ואילו בראיהם שנבראו מן הארץ גורדים מהארץ, ועל כן התנאים נקראים בזה"ק גוני ימא מפני שהם דבר אחד עם התורה בלתי נפרד ממנה כמו הדג במים, ובזה"ק שישראל דבקים לבשריהם ואומריהם בשכללו בקהל רם, הם כולם גוני ימא, והמאכל הנאות לאכילתם או הוא ג"כ דגים, וע"כ בסעודות עיוה"כ שהוא סעודות יה"כ יש לאכול דגים. וופח"ח: וליש לומר עוד טעם לשבה דעתיא בשער הקדושה להרוחיו ששורש התענוגים הוא מים, וכל הצמחים גדלים על המים עי"ש. והנה בעיוה"כ מתקין האכלות של כל השנה ע"כ אוכליין דגים ברואי המים שורש כל התענוגים, כדי לתוך כל התענוגים, כי בראיקו השורש מותוקנים הענפים:

בגמ' (ר'ה ט') כל האוכל ושותה בתשייע מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשרה. פירוש הריטב"א בשם הר' יונה שהוא כדי להראות שקדוש היום לאודוננו וראי לאכול בו מתקדים כמו בר'ה אלא שגירת הכתוב היא לא פרוש בו ביום מתאות גופניות שנהי' קמלאכימ, עכ"ל. ונראה לאורה מלשון זה שהטעודה היא סעודת תשולמיין. ושלהבין הלא תשלומיין ה' ראי לאחר ולא להקדים כמ"ש בירושלמי (פ"א דמגילה ה"ד) ב"ר'ה שחל להיות בשבת הובא בר'ין (פ"ק דמגילה) לעניין פורים שחל להיות בשבת שמאחרין הסעודיה לאחר השבת:

ונראה לפרש דלאו מחתת תשלומיין אותו עליה אלא עפ"י דברי הכתוב (ההלים מה ט") טובינה בנסיבות וגלי הבואינה בהיכל מלך, היינו שהשמה תיתכן רק קודם עמדו לפני המלך, אבל בשעת עמידתו לפני המלך אין מקום לשמה אלא לעמוד באימה וביראה, ובתplitת יוצר שנוצרת שירת המלאכים לא מצינו לשון שמה אלא אימה ויראה, והוא שאמיר ה' שמהראי ה' לשמו בו כדי להראות שקדוש היום לאודוננו, כמו שנא' בר'ה (נחמי' ח' י"ב) וילכו כל העם לאכול ולשתות ולשלוח מנות ולעשות שמה גדולה, אלא שגוררת הכתוב לפרוש בו ביום מתאות גופניות שנהי' קמלאכימ, וע"כ לא תיתכן או שמה, והשמה שיתכת רק מקודם על הובלה להיכל מלך, שישים כל איש אל לבו של מהר 3. יעמוד לפני מלך הקבוד קמלאך, וממן מכין את לבבו ליום המחרת, עניין הכתוב טובינה בשמות וגלי, וההובלה היא בעיוה"כ שיכת או השמה:

ג

עליך עבודת יה"כ היא הקטורתה כידוע. וקטורתה היא מלשון קישור נש בה י"א טמננים, עשרה טובים וחלבנה. ועשרה הטובים המעלים ריח טוב הם רומים לעשר כתות ישראל המפורשין בריש' נצבים. והם בעשים דקה מן הדקה, שהכל נעשה אחד ממש, ואנו גם החלבנה יכולה לבוא עמהם באגדה לפני ולפנים, אבל כל עוד שאין התאחדות לגמרי בין שרשי ישראל, בלתי אפשר לצרף עמם את החלבנה, כי גורם עוד יותר לעשות פירוד בין הדקים. וזה ידוע ומופרנס:

והנה מוחוריים את הסמנים למכחת בערב יה"כ כדי להיות דקה מן הדקה, והוא רונמו שלעשות התאחדות בין הכלל הוא רק ע"י כתישה, שכל אחד כותש את עצמו ומסיר ממנו את קליפת גומות הרות. וכעין שאיתא בזוה"ק הא עא דלא סליק ב"י נהורה מבוטשין לי, גופא דלא סליק ב"י נהורה ונשmeta מבטשין לי, וע"י הביטוש והכתישה הכל אחד או נשמה ושם באמצעות כל ישראל רונמו שושבינה שבין שרשי, רק כదין האש שמתגעגעת למעלת פרטיהם, רק כדמיון האש צריך לבטל כל מקום שרשא. כן בזוה"ק צריך לבטל כל הרצונות הפרטיטים רק כמ"ש (תהלים מ' ב')

ד

כך אבוי אדמור' זללה"ה אמר שכמו שום

בן יה"כ הוא שבת של ששת ימי המעשה, כן יה"כ הוא שבת של עשרה ימי תשובה, שכל ימי התשובה מתפלין עבור עצם ובזוה"כ בלתי לה' לבדו היינו לצורך גבות, ויראה לי לומר עוד שהוא שביתה מכל רצונות פרטיהם, רק כדמיון האש שמתגעגעת למעלת רצונות הפטיטים רק כמ"ש (תהלים מ' ב') קוה קוית ה', שם ק"ל ה) קוית ה' קותה נפשו, ומה שמתפללים על דברים פרטיטים בגנו בני חי ומוני ה' הוא רק להסידר המניעות הטרודות מהכלל באור האלקי ולבדק לשrho, אבל כל הכוונה היא עצם אהבה: ומטעם זה יש לומר העניין דאיתא (מדרש משל ט') שיה"כ וכן פואט' אינם עתידי ליבטל לעתיד לבוא אף' למאן דס"ל (נדה ס"א) מציאות בטילות לעתיל. והטעם שהמציאות בטילות לעתיל משומם דו"א לא תהי' דביקות אלקייה באמצעות המצוות, שכן פרטיט כענין פסח מחמת יציאת מצרים, ורוב מציאות התרבות זכר ליציאת מצרים, ושובות בשבייל מתן תורה שהוא ג"כ בשבייל דבר פרטיט, אלא שאתגללה עצם אהבה בכללות לא אהבה בשבייל דבר. וע"כ יה"כ שהוא ג"כ אהבה עצמית לא יבטל לעתיל. וכן פורים שחוור קבולה בימי אחזורש בשבייל אהבת הנש, הינו שבאו לעצם אהבה, ובבטול כל מודעות שהרי לא יכול לא מפאת יראת העונש ותקות השבר, רק מצד עצם אהבה, ע"כ לא יבטל לעתיל:

והנה שבת צדקה הכהנה כמ"ש (שמות ט"ז) והכינו את אשר יביאו, ויה"כ נמי איקרי שבת, וגם העניין שבו נקרא שבת ע"כ צריך נמי הכהנה, וזה (ברכות ח' 2) כל האוכל בתשייע וכוי' פרישאי הינו עצכם לעניini המחרת. והנה כמו שהוא בಗשמיota כו הוא ברוחניות, שבעיוה"כ יש לאדם להכין את לבו לעצם אהבה ככ"ל, ולפשות ממן כל המחשבות של צרכי עצמו, והמחשבות הוא לבושי הנפש. וזה הרמו בטבילת עיוה"כ שכמו בטבילה צריך להסידר כל דבר החוץ בטבילה, כן צריך לפשט מועליו המחשבות של צרכי עצמו בכלל, ולהלהיב את לבבו רק בעצם אהבה ככ"ל:

יעמד כי לפני ה' לכפר עליו לשלוח אותו לעוזול המדברה, ואמרו זל (יומא

מ'): עד מתי יהיה זוקק לעמוד כי עד שעת מתן דמו של חברו, משמע מדבריב יעד כי לכפר עליו שהוא יהודי, שמתן דמו של הפנימי זוקק להיות קודם וידוי המשלה, כמו שהוא בסדר העובוד, והטעם ייל עפ"ם שהגיד כי אבֵי אָדָמִיר זצַלְתָּהּ הַשְׁעוּר

לה' הוא להגביה את החלק הטוב, והמשלה להדוחות את החלק הרע, והם سور מרע ועשה

טוב, עכ"ד. והנה הרי כתיב سور מרע מקודם ואח"כ ועשה טוב. אך כבר הגדרנו הענין מה שבין יעקב אבינו לישוף שיטף רצה להקדים את מנשה וע"ש (בראשית מ"א) כי נשני אלקים את כל עמל וגו' הייתה מהותו ועובדתו سور מרע, ואפרים ע"ש כי הפרני אלקים וגו' הייתה מהותו ועבדותו התפשטות הקדושה ע"ז עשה טוב, ויזוף רצה להקדים את מנשה בסדר הכתוב, אבל יע"ק שאכל את ידיו, כי להמתין עם עשה טוב עד שישור מקודם מהרע אי אפשר, אלא העצה להקדים את עשה טוב כמו שהוא אם אך רוצה לסור מהרע, אף שעדיין אינו יכול, מ"מ עשיית הטוב תהי לעור לו להועיל לבוא לידי سور מרע, וكم דינה כייעק א' כי מעשה רב שהקדים את

אפרים לפני מנשה:

ויל' שוה עצמו הוא ענין הקדימות מתן דמו של הפנימי ליהודי של המשלה, כדי שהגבהת חלק הטוב תה' לעור ולסעד לדיווי

30

חלק הרע:

ונראה שענין זה סובב הולך כל הימים הקדושים, שהרי אף בסוכות ע"דין אמרים הושענא, ומכל שחקל הארץ ועדנו במציאות. ואעפ"כ הקב"ה הכנס את ישראל לסתוכה, בסוד (שיה"ש א') הביאני המליך חורייו, וכן ענין הוללב שנתקיים (תחילה קמ"ט) ישמח ישראל בעשוין, וא"כ הרי הגבהת חלק הטוב קדומה, והמשיכים יבינו כי עדין הגבהת החלק הטוב והסתוכה והוללב אינם עוד התקלית להסתפק בו בלבד, אלא כל אלה צrisk לדוחית החלק הרע לגמרי. ויש לכל אדם להזהר בויה ולא יהי כשותה המאבד מה שנתנו לנו:

נראה שביו"כ נתנו הירוש של נשמת ישראל והוא הראש וצריכין להמשיך וה לב. וזה סוכות הביאני המליך הדרוי, ובולב שבעל הנענוים צrisk שתהinya הבאות להלב. וזה שאנו אמורים להשפיע שפע ברכות מדעת עליון לנווה אפרינו למכוון בית אלקיינו, והיינו דכו שהאadm מלמטה משريك קדושת יה"כ שהיא בראש להלב, כן נמי מעורר למעלה להשפיע מדעת עליון לנווה אפרינו וכו':

זה שיסד הארי זל בהமבדיל למושיזה"כ שבו לכם לאלהלים ובראשים אלקיים. והבנ:

טב (ג) הילגא - (ג) קרב, 2

כתיב (ישע"י מ"ד כ"ב) מהיתי כעב פשעיך וכען חטאיך שובה אליו כי גאלתיך.

יש לפרש עפ"י דברי בעל העקידה, במא שאמרו זל (נזיר ב') כל הרואה סוטה בקהלולה יזר עצמו מן הין, היינו בראות אדם נס מפורסם נתפעל, וכמודומה לו שאין צrisk עוד להתרחקות יתרה, ע"כ נאמר שאנו

יזר עצמו מן הין:

ול' נראה לומר בלשון אחר. שרבים מסתפקים

עצם בתהפעלות בלבד, ע"ז הזהירו שידע כל אדם שההפעלות לבדה אינה כלום, אלא שהיא הכנה לקבל עליו או אהרות והתקות

כנייל. וכ"כ נאמר בזמנם המקודשים שככל גשם בישראל מרגשת הארץ הקדושה, המשכיל לא יסתפק בזה אלא ידע היטב שאין זה כלום.

אללא העיקר הוא אן באשר הוא מוגבה מעת מכבדות החומר, לקבל על עצמו להטיב מעשיו ולקבל עליו על תורה ועל מצות

ביתר שאת. וזה שובה אליו כי גאלתיך, הפ"ז

הוא אעפ"י שגאלתיך כמו שפירש הא"ע

(שמות לד ט') בפסק כי עם קשה עורך הוא, דומה לכתוב (תהלים מ"א ה') רפה נפשי כי חטאתי לך, שפירשו אעפ"י שחטאתי לך.

וכו גנמי יש לומר שובה אליו לקבל על עצמן עיל תורה ומצוות ביתר שאת אעפ"י שגאלתיך ומחלתי עונך אל תסתפק בזה, אלא תדע

שה רק הכנה כנייל, ויצדק זה景德 אחר

יווכ"פ:

כתיב (ישע"י מ"ד כ"ב) מהיתי כעב פשעיך וכען חטאיך שובה אליו כי גאלתיך.

הנה עב הוא כבדMLSון עובי והיינו פשעים שהם מזידין והוא פגם המוח והscal, וענן הוא כל ממנה שאפי' עשן קטרות נקרה ענן

כמ"ש (יחוקאל ח' י"א) ועתר ענן הקלטורות, וע"כ אמר וכנון חטאיך, שחטאים אלו

השגנות. וכבר אמרנו שחטא השגנות אף שגם לבו לא היה עמו לעכירה, מ"מ זה מורה

50 שאין הלב מעצמו נmesh לרצון ה' וע"כ נחשב פגם הלב. והנה בעוד עיניו של אדם

סתומות והלב אטום אי אפשר לעשות תשובה שלימה, ואעפ"י מוח ושכל בלי לב נמי כתיב

(משל י"ז ט') למה זה מחיר ביד כסיל לknوتה חכמה ולב אין, וכן להיפוך (ויק"ר פ"א סי' ו') דעה חרתת מה קנית. אך

אחר ראש השכל ובווכ"פ מתוקן גמי לבן של

ישראל, נמצאו שנתקיים מהיתי כעב פשעיך

וכנון חטאיך, או הוא עיקר הזמן להשובה,

זה שובה אליו בסוכות, כי גאלתיך בר"ה וווכ"פ. וידוע מ"ש הארינו של שעיר התשובה הוא עסך התורה, היינו לשעך את כל הרעינוות בתורה וביחד מסכתא סוכת,

ומשעך רעינוותיו בה מרוםתו לעמלה, וזה

תשובה שלימה: